

นักสืบหลังมือค้ำ เล่ม 1

ตอนที่ 1 กรุณาถอดรองเท้าก่อนเข้าที่เกิดเหตุ

1

ณ หน้าประตูห้องภายในแมนชั่นแห่งหนึ่ง โฮโซ เรโกะกรีดนิ้วขึ้นกดกริ่ง ทันใดนั้นประตูห้องก็แง้มออกสุดสายโซ่ที่คล้องอยู่ ชายคนหนึ่งโผล่หน้าออกมา ผู้กองคาสะมะทสึริ เจ้าหน้าที่ตำรวจหน่วยสืบสวนสอบสวนที่ยืนอยู่ข้างๆเรโกะ หยิบสมุดประจำตัวเจ้าพนักงานออกมาแสดง ทาชิโระ ยูยะ ชายผู้ยืนแอบอยู่หลังบานประตูหน้าถอดสีทันที เขาคงไม่คาดคิดว่าพวกเขาจะมาถึงนี่ แคมดูเหมือนจะไม่ชอบใจสักเท่าไรแต่ก็ช่วยไม่ได้ เรโกะคิด ใครจะคิดล่วงหน้าว่าจะมีตำรวจมาหาถึงบ้าน ยิ่งคนที่คิดจะเตรียมการต้อนรับยังมีน้อยเข้าไปใหญ่

“คุณตำรวจมีธุระอะไรกับผมหรือครับ?”

“คือว่านี่นะ...” ผู้กองคาสะมะทสึริวางท่าใหญ่โต พลันเอื้อมเอ่ยธุระทางการ “ทางเรามีเรื่องอยากสอบถามคุณ เกี่ยวกับผู้หญิงที่ชื่อ โยชิโมโตะ ฮิโตมิ”

“อะ เดียวสิครับ คุณตำรวจ มีเรื่องอะไรหรือครับ ผู้หญิงคนนั้นทำไมหรือครับ?”

“อ้าว ทำทางอย่างนี้ แสดงว่ายังไม่รู้หรือ?” ผู้กองคาสะมะทสึริเว้นช่วงเล็กน้อยเพื่อดูท่าทีของอีกฝ่าย “โยชิโมโตะ ฮิโตมิถูกฆาตกรรมเมื่อคืนก่อน...”

“ว่าไงนะครับ!” ทาชิโระ ยูยะท่าทางตกใจมาก เขาหน้าตาตื่นพลันปลดสายโซ่ออก คราวนี้สวมรองเท้าเรียบร้อยก้าวออกมาจากหลังบานประตู “ถ้าอย่างนั้น เราไปหาที่คุยกันดีกว่าครับ”

ทาชิโระ ยูยะไม่เชิญเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าห้อง เขารีบปิดประตูทันทีเหมือนไม่อยากจะให้ผู้มาเยือนก้าวล่วงเข้ามาแม้เพียงสักก้าวด้วยซ้ำ

แต่วินาทีก่อนที่ประตูจะปิด เรโกะแน่ใจว่าเห็นอะไรบางอย่าง รองเท้ากีฬา รองเท้าหนังถอดวางระเกะระกะอยู่ และตรงมุมนั้นมีรองเท้าส้นสูงสีขาวดูเป็นผู้หญิงมากๆแอบอยู่คู่หนึ่ง เพราะอย่างนี้เองเขาถึงไม่อยากเชิญเข้าห้อง รองเท้าส้นสูงสีขาวนั้นอาจเป็นของแฟนสาวที่มาหา แล้วทันใดนั้น ภาพของเหยื่อฆาตกรรมที่ได้เห็นเมื่อวานก็แวบเข้ามาในหัว

ผู้หญิงชื่อโยชิโมโตะ ฮิโตมิที่ถูกฆ่าตายเมื่อวาน ไม่ได้สวมรองเท้าส้นสูง แต่สวมรองเท้าบู๊ต...

หากเห็นรอยเท้าจากัวร์สีเงินเมทัลลิกจกดอยู่ใกล้บริเวณที่เกิดเหตุฆาตกรรมในเขตคินทาจิละก็ นั่น
ละรอยของผู้กองคาสะมัทสึริซาละ รอยจากัวร์สีเงินใ้จะมีให้เห็นได้บ่อยในเขตนี้ แถมยังจกดอยู่ในบริเวณที่
เกิดเหตุฆาตกรรมอีกต่างหาก...

วันเสาร์ที่ 15 ตุลาคม เวลาทุ่มครึ่ง ทางออกด้านทิศใต้ของสถานีคินทาจิ ถนนริมรั้วมหาวิทยาลัยที่
ตั้งอยู่กลางเมืองสวย กรุ่นกลิ่นหอมแห่งวัฒนธรรมคลาคล่ำไปด้วยบรรดานักศึกษาและคนทำงาน
บรรยากาศคึกคัก และอีกฝั่งหนึ่ง เดินจากทางออกด้านทิศเหนือไปไม่กี่นาทีจะพบแหล่งที่อยู่อาศัย
บรรยากาศเปี่ยมชีวิตชีวา บล็อกที่สองของฝั่งเหนือมีเจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบเดินอยู่ชิวๆ

บริเวณนั้นมีอพาทเมนต์ความสูงสามชั้นอยู่หลังหนึ่ง ดูเหมือนผู้กองคาสะมัทสึริจะมาถึงแล้ว โยชิ
เรโกะก้าวลงมาจากรถสายตรวจ เธอปรายตามองรถยนต์ยี่ห้อจากัวร์สีเงินเมทัลลิกที่จกดอยู่แวนหนึ่ง พลัน
ก้มตัวลอดแถบพลาสติกสีเหลืองอันเป็นสัญลักษณ์บอกให้ทราบว่าห้ามเข้าในที่เกิดเหตุ...จากนั้นจึงวิ่งขึ้น
บันไดเหล็กที่สร้างติดตัวอาคารด้านนอกไปยังห้องหมายเลข 304 เธอโค้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่อง
แบบนายหนึ่งที่ยืนอยู่หน้าประตูแล้วจึงก้าวเข้าไปในที่เกิดเหตุ...ฆาตกรรม

อพาทเมนต์ห้องเดี่ยวแบบธรรมดาที่สุด ก้าวเข้าประตูมา พบพื้นที่ว่างเล็กๆสำหรับรถรองเท้า
จากนั้นเป็นทางเดินสั้นๆ ปูพรมหนึ่งผืน ผู้กองคาสะมัทสึริในชุดสูทเต็มยศแบรนต์อังกฤษยืนอยู่ตรงทางเดิน

“อ้าว มาแล้วๆ กำลังเป็นห่วงอยู่เลย กลัวว่าจะไปหลงทางอยู่ตรงไหนสิจะหนู...”

“ขอโทษที่มาช้าค่ะ” เรโกะก้มศีรษะเพื่อแสดงความขอโทษตามมารยาทอันดี แต่มีอย่างหนึ่งที่
ปล่อยผ่านไม่ได้ “เอ่อ...ขอความกรุณาเลิกเรียกดิฉันว่า หนู เสียที่ได้ไหมคะ เดี่ยวคนอื่นจะเรียกตาม”

“อู๋ย เหรอ” ผู้กองคาสะมัทสึริเอียงคอเล็กน้อย ดูเหมือนเขายังไม่รู้ตัวว่าพูดอะไรผิดไป

ปีนี้ ผู้กองคาสะมัทสึริอายุ 32 ปี ยังโสด แต่ไม่ได้โสดธรรมดา เพราะมีพ่อเป็นถึงประธานบริษัท
ผลิตตัวถังรถยนต์ภายใต้ชื่อคาสะมัทสึริ มอเตอร์ส ทรัพย์ที่ได้ใจความว่าเขาเป็นคุณหนู ฐานะดีมีอันจะกิน
เรียกว่าถ้าแกน้อยเห็นจะเหมาะสมที่สุด แต่สำหรับหน้าที่การงานของตัวเองในปัจจุบัน เขาดำรงตำแหน่งผู้
กอง ประจำสถานีตำรวจคินทาจิ อาจเป็นเรื่องยากที่คนธรรมดาทั่วไปจะเข้าใจ หากถามว่าทำไมถึงมาเป็น

ตำรวจ เจ้าตัวคงยิ้มน้อยๆอย่างใจเย็นพร้อมตอบกลับมาว่า “จริงๆผมอยากเป็นโปรเบสบอลหรอกนะ...”
สรุปคือ หากจะยกตัวอย่างการมาเป็นผู้กองของผู้กองคาสะมะทสึรินั้น อาจเปรียบได้กับ การที่ฮานางาตะ
มิตสึรุถูกชายผู้สืบต่อกิจการฮานางาตะมอเตอร์สเข้าร่วมเป็นผู้เล่นเบสบอลทีมฮันชินไทเกอร์ส แต่พอดีสอบ
ผ่านการคัดเลือกนายตำรวจอย่างช่วยไม่ได้ จึงมาเป็นตำรวจเสียอย่างนั้น...อะไรทำนองนี้ หรือจะว่ากันให้
ง่ายกว่านั้น ก็ต้องเรียกว่าจากนกน้อยในกรงทองแหกกรงมาเป็นผู้กอง แต่เจ้าตัวอาจจะโกรธอยู่สักหน่อย

ไฮโซ เรโกะไม่ค่อยถูกจริตกับผู้กองคนนี้สักเท่าไร แต่ดูเหมือนตัวเขาเองจะไม่ได้รู้สึกอะไรเลย
แม้แต่น้อย เธอถึงขนาดแอบคิดว่าคนที่ไม่มีเซนส์ขนาดนี้มาเป็นตำรวจกับใครเขาได้เหมือนกันหรือนี่

“ผู้ตายเป็นพนักงานบริษัทอายุ25 ปี ชื่อโยชิโมโตะ ฮิโตมิพักอยู่ห้องนี้ ลองเข้าไปดูสิ”

ผู้กองคาสะมะทสึริขึ้นไปยังบานประตูที่อยู่สุดทางเดินสั้นๆตรงนั้น เรโกะแง่มประตูอย่างกล้าๆกลัวๆ
ก่อนจะก้าวขาเข้าไปในที่เกิดเหตุความกว้างราวหกเสื่อ

เข้าห้องมาก็เจอพอดี ศพอยู่ในสภาพนอนคว่ำหน้ากางขากางแขน โชคดีที่ไม่มีเลือดนอง ท่าทาง
เหมือนถูกรัดคอจนเสียชีวิต จากตอนแรกที่เตรียมใจไว้ว่าจะต้องเข้ามาเจอศพในสภาพน่าสะอิดสะเอียน
เมื่อเห็นอย่างนี้เรโกะจึงโล่งอกอย่างบอกไม่ถูก ในขณะที่เดียวกันก็จับสังเกตความผิดปกติบางอย่างได้ เหตุ
มาจากเสื้อผ้าที่ติดตัวผู้ตาย...กระโปรงยีนส์กับเสื้อแนวควาบอย...สะพายเป้ใบเล็กๆ ดูจากสภาพเห็นได้
ชัดเจนว่าเธอกำลังจะออกไปข้างนอก รองเท้าก็ยังสวมอยู่ด้วย...รองเท้าบูตสีน้ำตาล อยู่ในห้องแต่สวม
รองเท้า นีละที่แปลก...

ขณะที่เรโกะพยายามลำดับเหตุการณ์ในหัว ก็มีเสียงนกเสียงกาอันน่ารำคาญ...เอ๊ย ไม่ใช่ เสียงผู้
กองคาสะมะทสึริช่วยเสริมข้อมูลอันมีค่าดังแว่วอยู่ข้างๆ

“สมมุติว่าผู้ตายเพิ่งกลับเข้ามาในห้องแล้วถูกจู่โจม เธอตื่นรนขัดขึ้นเต็มที่แต่สู้แรงคนร้ายไม่ไหว
จึงถูกรัดคอตายในที่สุด ภาพเหตุการณ์แบบนี้อาจลอยเข้ามาในหัว แต่ไม่ใช่หรอก ก็อย่างที่เห็นนะคุณไฮโซ
ทางเดินที่ตรงมายังห้องที่เกิดเหตุ ตลอดทางไม่พบรอยเท้าเลยแม้แต่อยเดียวย สะอาดสะอ้านไม่ต่างกับพื้น
ห้องนี้ ทั้ๆที่เราได้เห็นผู้ตายสวมรองเท้าอยู่! ลักษณะอย่างนี้ไม่คิดว่ามันแปลกหรอ”

ฉันมองดูแวบเดียว ไม่ต้องรอให้นายบอกก็รู้ว่ามันแปลกๆ... ไฮโซ เวกะคิดอยากจะทำตรงๆ เสียอย่างนี้ แต่ก็ไม่อยากทำเจ้านายเสียหน้า จึงเลี่ยงตอบแบบเห็นดีเห็นด้วยไปตามเรื่อง “แปลกจริงๆอย่างที่ผู้กองว่าเลยล่ะ เรื่องจริงเป็นยังไงกันแน่นะ...”

หรือว่าเหยื่อจะถูกฆ่ามาจากที่อื่น คนร้ายแบกศพเข้ามาในห้อง ฟันจึงไม่มีร่องรอยร่องเท้าบู๊ตของเหยื่อเลย... เวกะคิดเช่นนี้ แล้วผู้กองคาสะมัทสึก็เอิบ้าง

“คนร้ายอาจลงมือฆ่าเหยื่อที่อื่น แล้วนำศพมาที่ห้องนี้ ผู้ตายถูกแบกเข้ามา ถึงได้ไม่มีร่องรอยร่องเท้าบู๊ตเลย”

เขาพูดออกมาเหมือนกับที่เธอกำลังคิดอยู่ไม่มีผิดเพี้ยน ไฮโซ เวกะยืนนิ่ง รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนักเขียนที่ถูกทะเลาะเมดลิสลิตท์ แต่ก็ช่างเถอะ อย่างไรก็ตามเสีย หากการคาดเดานี้ถูกต้องก็เท่ากับรู้ตัวผู้ต้องสงสัยไปครึ่งคนแล้ว ถ้าอย่างนั้นคนร้ายก็ต้องเป็นผู้ชายนะสิ ผู้หญิงคงไม่มีแรงขนาดนั้น พอเวกะคิดมาถึงตรงนี้...

“ใช่แล้ว คนร้ายต้องเป็นผู้ชาย!” เอากับเขาสิ... ผู้กองคาสะมัทสึวิ่งไปตักหน้าอีกแล้ว “เร็วแรงผู้หญิงไม่พอจะแบกศพคนได้หรอก เป็นไปไม่ได้ อีกอย่าง ลักษณะการฆ่ารัดคอที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วแบบตัวต่อตัวอย่างนี้ ถ้าตัวไม่ใหญ่กว่าไม่มีทางทำได้แน่ นั่นแหละ ยังไงคนร้ายก็ต้องเป็นผู้ชาย”

“จริงด้วยล่ะ สมกับเป็นผู้กองจริงๆ” ผู้กองคาสะมัทสึถือว่าเป็นที่หนึ่งอย่างแท้จริงในการใช้ความเร็ว แย่งพูดอะไรที่ใครๆ เขาก็รู้กันอยู่แล้ว แต่จะให้เออออย่างเดียวนั้นจะทนอยู่ไม่ได้ “ผู้กองคะ แต่เราจะพิสูจน์ว่าคนร้ายเป็นผู้ชายลงมือคนเดียวได้หรือคะ ลองคิดดูดีๆ ถึงจะเป็นผู้หญิง ถ้าช่วยกันสองคนก็น่าจะรัดคอเหยื่อจนถึงแก่ความตายได้ หรือแม้แต่ช่วยกันแบกศพมาที่ห้องนี้ก็น่าจะทำได้เหมือนกันนะคะ”

“คุณไม่บอก ผมก็ว่ามันเป็นไปได้ตั้งแต่แวบแรกที่เข้ามาดูสภาพห้องนี้แล้ว”

ไม่จริงเลย... โทหกซัดๆ! นายเพิ่งคิดได้ตอนที่ฉันท้วงนี่แหละ อย่าโม้หน่อยเลย! อีตาบ้าจะเอาแต่ชนะ!

“เป็นอะไรหรือเปล่า คุณไฮโซ?”

“เปล่าค่ะ สูดยอดไปเลยล่ะ ผู้กอง”

ไม่รู้จะสรรหาถ้อยคำอะไรมาบรรยาย ก็อย่างว่า...โฮโซ เรโกะรู้สึกไม่ถูกจริตกับผู้กองคาสะมัทสึริ คนนี้เอาเสียเลย

ไม่นานก็มาถึงขั้นตอนการชันสูตรพลิกศพ เรื่องราวที่มีความสำคัญต่อคดีเริ่มชัดเจนขึ้น อย่างแรกคือ เวลาเสียชีวิตโดยประมาณคือราวๆหกโมงเย็น สาเหตุการตายคือขาดอากาศหายใจเนื่องมาจากถูกรัดคอตามที่ตั้งสันนิษฐานไว้ ไม่พบบาดแผลหรือร่องรอยการต่อสู้แต่อย่างใด ส่วนเครื่องมือที่คนร้ายนำมาใช้ในการฆาตกรรมนั้น สันนิษฐานว่าเป็นเชือกในลอนเส้นเล็ก

เรโกะสังเกตดูภายในบริเวณห้องของผู้ตายให้ตีอีกครั้งในระหว่างรอเจ้าหน้าที่มาเคลื่อนย้ายศพ พุดไปก็เหมือนซ้ำเติมผู้หญิงที่ถูกฆ่า แต่สภาพห้องที่อยู่อาศัยนั้นช่างไร้การดูแล ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยเอาเสียเลย หนังสือและแผ่นซีดีมากมายล้นออกมาจากชั้นวาง หนังสือพิมพ์รายวันปริมาณราวๆหนึ่งเดือน ทะลักออกมาจากที่เก็บ แม้แต่ที่นอนก็อยู่ในสภาพไม่ต่างจากตมเพียงตื่นนอน แหม...แต่ส่วนใหญ่ สาวโสดใช้ชีวิตคนเดียวก็เป็นอย่างนี้ ไม่ใช่เรื่องน่าตกใจอะไร

เรโกะคิดเช่นนั้น พลันเอื้อมมือไปเปิดหน้าต่างบานเลื่อนที่มีอยู่เพียงบานเดียว ด้านนอกมองเห็นระเบียงแคบๆกว้างยาวราวหนึ่งเสื่อ ซึ่งเชือกเป็นราวสำหรับตากผ้าอยู่หนึ่งเส้น บนราวผ้ามีสิ่งของสารพัดตากอยู่ เช่น เสื่อ กางเกงยีนส์ ชุดชั้นในไปจนถึงรองเท้าผ้าใบ

ดูท่าทางผู้กองคาสะมัทสึริ จะสนใจเชือกที่ใช้ซึ่งทำราวตากผ้า มากกว่าเสื่อผ้าที่ตากอยู่ และเริ่มตั้งท่าพินิจพิจารณา

“เหยื่อถูกรัดคอด้วยเชือกเส้นเล็กๆเส้นนี้แหละ...”

ผู้กองคาสะมัทสึริพึมพำออกมา เรโกะเริ่มสังหรณ์แปลกๆ

“หรือว่าจะเป็นอย่างนี้คะผู้กอง หลังจากที่ใช้เชือกนี้รัดคอเหยื่อจนเสียชีวิต ฆาตกรก็เอาเชือกมาซึ่งที่ระเบียงแล้วก็เอาผ้ามาห้อยไว้เพื่อตบตา น่าจะเป็นไปได้อยู่เหมือนกันนะคะ”

“ไม่...ผมไม่คิดอย่างนั้นนะ”

ไม่ใช่ละ เมื่อกี้หัวสมองเขายังเพิ่งคิดอย่างเดียวกันอยู่เลย ไม่ผิดแน่ เรโกะรู้สึกดี

“คนร้ายน่าจะถือเชือกเส้นที่ใช้ก่อเหตุไปด้วย เพราะไม่ใช่ของชิ้นใหญ่โต”

“น่าจะเป็นอย่างนั้นนะ” ผู้กองพลันเดินจากราวตากผ้ากลับเข้าไปข้างใน “เอาละ ได้เวลาไปฟังปากคำของผู้พบศพคนแรกแล้ว”

ผู้พบศพคนแรกเป็นผู้หญิง เธอเป็นพนักงานบริษัทชื่อ ชีกีมูระ เอรึอาศัยอยู่ห้องเลขที่**301** ภายในอพาทเมนต์เดียวกัน หญิงสาวอายุ**25** ปี เท่ากับเหยื่อ ปกติทั้งสองไปดื่มเหล้าด้วยกันบ่อยๆ เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนดื่ม ตอนที่เข้ามาพบศพโยชิโมโตะ ฮิโตมินั้นเป็นเวลาราวๆหนึ่งทุ่ม ดูจากข้อมูลที่รับทราบมา ชีกีมูระ เอรึจะน่าจะมาหาโยชิโมโตะ ฮิโตมิเพื่อชวนไปดื่มด้วยกันอย่างเคย แต่แล้วเธอก็สังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่าง

“ตอนนั้นห้องไม่ได้ล็อกค่ะ ทั้งที่โดยปกติแล้ว เธอเป็นคนระมัดระวังเรื่องล็อกประตูห้องมากกว่าคนทั่วไป จะว่าลิ้มลิ้มค็อกกี้ไม่มีแน่ ดิฉันคิดว่าถ้าอย่างนั้นฮิโตมิก็คงต้องอยู่ข้างใน ก็เลยลองเปิดประตูเรียก แต่ไม่มีเสียงตอบ ห้องก็มืด ท่าทางไม่มีใครอยู่แน่ๆ แต่พอดูดีๆเห็นประตูด้านในสุดเปิดอยู่ แล้วยังเห็นเหมือนมีใครนอนฟุบอยู่ที่พื้น ดิฉันตกใจรีบวิ่งเข้าไปดู...พอเปิดไฟถึงได้เห็นว่าเป็นฮิโตมิจริงๆ...”

ชีกีมูระ เอรึตกใจแทบเป็นลมเมื่อพบว่าเพื่อนเสียชีวิตแล้ว เธอรีบหยิบโทรศัพท์มือถือโทรแจ้งเหตุไปที่หมายเลข **110** ถึงแม้ฝ่ายสืบสวนสอบสวนมักจะมองคนแรกที่พบศพเป็นผู้ต้องสงสัย แต่ฟังจากปากคำของชีกีมูระ เอรึที่โทรเข้ามา ไม่พบพิรุธใดๆ หากคำบอกเล่าของเธอเป็นความจริง นั่นแสดงว่าโยชิโมโตะ ฮิโตมิเพิ่งถูกฆาตกรรมไปเพียงหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านั้น และถ้าหากชีกีมูระ เอรึไม่มาหา กว่าใครจะรู้ว่าเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นก็คงเลยไปเป็นเข้าวันรุ่งขึ้น

หลังจากฟังปากคำของชีกีมูระ เอรึจบ ผู้กองคาสะมัทสึริ กับไฮโซ เรโกะก็ออกจากห้องหมายเลข **304** เพื่อฟังคำบอกเล่าเพิ่มเติมจากผู้อาศัยห้องอื่นๆต่อทันที โชคดีที่ทราบเหตุเร็วจึงได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์มากมาย อันดับแรกคือคาวาฮาระ เคนซาคู ชายวัยกลางคนเจ้าของอพาทเมนต์ ตัวเขาเองพักอยู่ชั้นหนึ่งยืนยันว่าตนเพิ่งได้พบกับผู้ตายก่อนเกิดเหตุ

“ตอนนั้น พอดีผมเดินไปเอานิตยสารจากตู้รับจดหมาย อพาทเมนต์นี้ผู้รับจดหมายจะอยู่รวมกันที่ชั้นหนึ่งตรงบันไดด้านนอก ผมสวนกับคุณโยชิโมโตะตรงนั้น เธอเดินมาคนเดียวจากทางสถานีรถไฟแล้วเดินผ่านผมไป จำได้ว่าเธอใส่กระโปรงยีนส์สั้นๆกับรองเท้าบูตสีน้ำตาล”

“ก็โหมงครับตอนนั้น” ผู้กองคาสะมะทสึริเอ่ยถามพลางยกแขนข้างที่ใส่นาฬิกาโรเล็กซ์ขึ้นมาอวด

“ตอนนั้นรายการโทรทัศน์ที่มาตอนห้าโมงเพิ่งจะจบไป...ก็น่าจะราวๆหกโมงนะครับ”

สันนิษฐานจุดเวลาที่ผู้ตายเสียชีวิตได้ค่อนข้างแน่ชัดที่หกโมงบวกลบ ผู้กองคาสะมะทสึริยิ่งตื่นเต้น
ขึ้นไปอีกเมื่อฟังจากน้ำเสียง

“ท่าทางของคุณโยชิโมโตะในตอนนั้นเป็นยังไง ไม่ได้พูดคุยกะไรกันเลยหรือครับ”

“ครับ เอ่อ...ผมก็ตกทายเป็นว่า กลับมาแล้วหรือครับ แต่เธอทำหน้าที่เหมือนไม่รู้ว่าจะตอบว่าอะไร
ได้แต่อ้ออ้อๆแค่ว่า...คะ...แล้วก็วิ่งขึ้นบันไดไป มานึกๆดูแล้ว ตอนนั้นท่าทางเธอแปลกๆเหมือนกันนะครับ
ปกติเธอเป็นคนอึดหยาศัยดี ผมเป็นเจ้าของอพาร์ทเมนต์ เธอก็ตกทายเป็นเสมอ”

“พอเธอไปแล้ว คุณทำอะไรต่อ”

“หลังจากนั้นผมก็เดินกลับไปห้องเลย จริงๆนะครับ...ถ้าไม่เชื่อ ลองถามเจ้าของร้านผลไม้ที่อยู่
ฝั่งตรงข้ามก็ได้ เพราะตอนที่ผมสวนกับเธอ เจ้าของยืนอยู่หน้าร้านพอดี”

เจ้าหน้าที่สืบคดีทั้งสองมุ่งตรงไปยังร้านผลไม้ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามทันที “เห็นคุณคาสะมาสวนกับคุณ
โยชิโมโตะที่หน้าตู้รับจดหมายจริงๆ” เจ้าของร้านผลไม้ยืนยัน “แล้วเขาก็เดินกลับห้องตัวเองไป” แต่ถึง
อย่างไรเจ้าของร้านผลไม้ก็ไม่ได้เฝ้าดูเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบ และเขาก็ไม่ได้ให้ข้อมูลอะไรมากไปกว่านั้น

ข้อมูลสำคัญที่เจ้าหน้าที่สืบคดีทั้งสองได้เพิ่มเติมนั้นมาจาก โมริทานิ ยาซึโอะ นักศึกษา
มหาวิทยาลัยที่อาศัยอยู่บนห้องชั้นสอง “ผมได้ยินเสียงคนเดิน คิดว่าน่าจะเป็นเสียงคนร้าย” เขาว่าอย่างนั้น

“ผมอยู่ห้อง 201 และก็อย่างที่เห็นว่าอยู่ติดบันไดเลย เพราะฉะนั้นถ้ามีใครขึ้นลงบันไดจะได้ยิน
ชัดมาก ยิ่งบันไดที่นี้เป็นบันไดเหล็กด้วย เสียงยิ่งดัง และเสียงเดินที่ผมได้ยินนั้นดังหนักๆมาก ดังตึ๊งตึ๊ง
แบบคนวิ่งลงบันไดเร็วๆ...ใช่ละ...ไม่ใช่เสียงขึ้น แต่เป็นเสียงลงบันได ผมว่าไม่ผิดแน่ แต่ตอนนั้นผมไม่ได้
คิดอะไร แต่ว่าบนชั้นสามมีคดียาตรกรรมใช้ใหม่ละครับ ที่นี้ผมเลยคิดว่าที่ได้ยินคงเป็นเสียงฆาตกรวิ่งหนีลง
มาจากชั้นสามก็ได้...ก็โหมงนะหรือครับ...น่าจะประมาณสักหกโมงมั้งครับ...”

เวลาหกโมง...ตรงกับเวลาที่เกิดเหตุฆาตกรรมตามสันนิษฐานอีกเหมือนกัน

“ไม่ได้ยินเสียงผีทำอันอีกหรือ”

“เอ่อ...อาจจะได้ยิน แต่ผมจำไม่ได้ พอดีจำได้แค่เสียงวังตึงตึงๆเมื่อตอนหกโมงแค่นั้นเอง”

สรุปว่า ดูเหมือนโมริทานิ ยาซึโอะจะจดจำเสียงผีทำอันนอกเหนือจากที่ว่ามาไม่ได้เลย

สองมือปราบฟังคำให้การจบก็ย่นชั้นชั้นสามไปยังห้องที่เกิดเหตุอีกครั้ง

“ผู้กอง” เรโกะเอ่ยเรียกระหว่างเดินขึ้นบันได “หรือว่าเสียงวังลงบันไดที่โมริทานิ ยาซึโอะได้ยินตอนหกโมงจะเป็นเสียงผีทำอันของฆาตกรคะ”

“โน...ยังเร็วไปที่จะฟังธงอย่างนั้น คุณโฮโซ อาจมีไอ้เซ่อที่โหนมาวังลงบันไดในช่วงเวลาที่เกิดเหตุพอดีก็ได้”

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงยิ่งยุ่งยากมากเรื่องเข้าไปใหญ่ ซึ่งก็อาจจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ

“แต่ผู้กองคะ...ยังไปปากคำของคาวาฮาระ เคนซาคูกิสำคัญนะคะ เขาสวนกับโยชิโมโตะ ฮิโตมิที่เพิ่งกลับเข้ามา ตอนหกโมงกว่าที่หน้าช่องรับจดหมาย ตอนนั้นเธอยังมีชีวิตอยู่ ก็หมายความว่าโยชิโมโตะ ฮิโตมิถูกฆ่าตายหลังจากนั้นเพียงไม่นาน พอดีอีกอย่างก็คือเธอขึ้นบันไดไปถึงชั้นสาม เดินมุ่งไปยังห้องหมายเลข 304 และทันทีที่ถึงห้อง เธอก็ถูกฆ่าตายในพริบตาที่กำลังจะถอดรองเท้าบู๊ต จากนั้นฆาตกรก็แบกศพเข้าไปในห้อง เรื่องมันน่าจะเป็นอย่างนี้ไม่ใช่หรือคะ”

จากสภาพเหยื่อที่เสียชีวิตในสภาพสวมรองเท้าบู๊ต เป็นใครมาเห็นเข้าก็ต้องคิดอย่างนี้ทั้งนั้น แต่ผู้กองคาสะมัดสีริกกลับมีสีหน้าที่เล่นที่จริงกับเรโกะ

“หืมมม...มันจะเป็นอย่างที่คิดว่าหรือเปล่าล่ะ คุณโฮโซ” ผู้กองคาสะมัดสีริว่าพลางยังทำเป็นหัวเราะ “ไม่รู้เขานึกว่าตัวเองเป็นอามาจิ ชิเงรุ นักแสดงรุ่นเก่าหรืออย่างไรถึงได้หน้านี้ควมมวดพลาญเอ่ย สันนิษฐานอย่างหนึ่งออกมา

“สมมุติว่า ฆาตกรลงมือสังหารโยชิโมโตะ ฮิโตมิภายในห้อง จากนั้นก็เอารองเท้าบู๊ตมาใส่ให้ศพ เพื่อเป็นการตบตาอำพราง ให้คนอื่นเห็นและเข้าใจว่าเหยื่อถูกฆ่านอกห้อง...อะไรอย่างนี้ คิดว่าไง สำหรับผม คิดว่ามันก็เป็นไปได้เหมือนกันนะ”

“ไม่ นะคะ ดิฉันว่าไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะผู้กอง” เกรโกะค่านความเห็นทันที “สวมรองเท้าบู๊ตให้ศพนะมันไม่ตายเหมือนปากพูดหรอกนะคะ แล้วยังรองเท้าบู๊ตที่เหยื่อสวมอยู่ด้วยแล้ว เป็นแบบที่ต้องผูกเชือกเสียนขนาดนั้น ขนาดใส่เองยังใส่ยากเลยคะ แล้วยังจะจับมาใส่ให้ศพ แค่คิดก็ลำบากแยะแล้วละคะ เพราะฉะนั้นดิฉันไม่คิดว่าจะมีฆาตกรที่ไหนมาเสียเวลาในสถานการณ์เช่นนี้ได้ขนาด”

“ที่จริงแล้วผมก็คิดเหมือนคุณไม่มีผิดเลยนะ” ผู้กองคาสะมัทสึเปลี่ยนมาตามน้ำทันที “เสียเวลาสวมรองเท้าบู๊ตให้ศพอย่างนั้นมันบ้าซัดๆ ถึงจะทำอย่างนั้น ตอนหลังก็ต้องจับพิรุณได้อยู่ดี เป็นศพไปแล้วแล้วจะมาจับใส่รองเท้าบู๊ตมันเป็นไปได้หรือก ไม่มีทางเลย ว่ามั้ยละ คุณโฮโซ”

“...คะ จริงอย่างที่ผู้กองว่า”

เมื่อหกลิบวินาทีก่อน ยังมีคนขมวดคิ้วพูดว่า “มันก็เป็นไปได้เหมือนกัน” อยู่เลย ใครกันละนั้น? เกรโกะได้แต่มอง...คนบ้าอะไรกลับตัวได้เร็วขนาดนี้

ไปๆมาๆทั้งสองคนก็ย้อนกลับมาที่ห้องหมายเลข 304 อีกครั้ง มีสายสืบคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหาผู้กองคาสะมัทสึ ทำทางมารออยู่นานแล้ว

“พบสิ่งนี้ในลิ้นชักของผู้ตายครับ”

สิ่งที่พบคือภาพถ่ายหนึ่งใบกับกุญแจหนึ่งดอก แต่ไม่ใช่กุญแจของอพาทเมนต์แห่งนี้ เพราะที่นี้แม้ตัวอาคารจะเก่า แต่ใช้กุญแจห้องที่ทันสมัยมาก เป็นคนละแบบกับกุญแจที่เห็นอยู่ตรงหน้าอย่างชัดเจน

“โอ้ นี่มัน...” ผู้กองคาสะมัทสึมองดูอย่างสนใจจนหน้าแทบจะติดรูปถ่าย “นี่มันรูปคู่ โยชิโมโตะ ฮิโตมิกับชายหนุ่มนี่นา อ้อ...เรามีผู้ชายที่คบหากันอยู่หรือหรือเนี่ย ถ้าเป็นอย่างนั้น กุญแจดอกนี้คือกุญแจห้องของผู้ชายหรือเปล่า...อืม ชักเริ่มน่าสนใจ”

ถึงผู้กองคาสะมัทสึจะไม่พูด แต่เกรโกะก็พอเข้าใจ จากที่ได้ฟังสองคนพูดคุยกัน เป็นไปได้สูงว่าฆาตกรในคดีนี้จะเป็นผู้ชาย และอีกอย่าง เรื่องรักเรื่องใคร่เป็นชนวนให้คนก่อคดีมาแล้วมากต่อมาก

“หากเป็นคนรักของผู้ตายจริง นายคนนี้ก็เข้าข่ายผู้ต้องสงสัยเลยละ” ผู้กองคาสะมัทสึเอ่ยขึ้นอย่างอารมณ์ดี “ยังไงลองเอารูปถ่ายนี้ไปให้ชิกิมุริ เอิริดุก่อน” แล้วเขาก็เดินออกจากห้องไปพร้อมกับภาพถ่ายที่ถืออยู่ในมือ

“อ้อ...ผู้ชายคนนี้” ทันทูที่ซึกิมูริ เอริได้ดูภาพถ่ายปริศนาภาพนี้ ก็เหมือนนี่อะไรบางอย่างขึ้นมา
ได้ “เมื่อหกเดือนก่อน ฮิโตมิยังคงคบหาอยู่กับผู้ชายคนนี้อยู่ เขาเป็นพนักงานบริษัทมาประจำอยู่ที่นี่คะ ชื่อ...ทา
ชิโระ...ทาชิโระ ยูยะอะไรนี่ละ”